

kijken onder andere laanbomen en muren in het centrum en de begraafplaats. Als er tijd over is, bezoeken we enkele andere locaties in de omgeving. Start: 10.00 uur op de parkeerplaats tegenover de Deken Hooijmansingel 27 in Groenlo.

Vragen aan... Eddy Weeda

Eddy tijdens een PKN-excursie op het Junner Koeland in 2015. Foto: Geert de Vries.

Je bent auteur van vele boeken en artikelen over de wilde flora en vegetatiekunde. Wanneer is jouw interesse voor de bryologie gewekt?

In 1975 overwon ik de schroom om vegetatieopnamen te maken. Ik was toen 23, even oud als Peter Tsjaikovski toen hij zich aan de muziek overgaf. Net als de muziek kent ook de botanie hobbelige paden. Een van de hobbels vormen de mossen, zonder welke een vegetatieopname niet voor vol mag worden aangezien. In mijn middelbare schooljaren in Twente had ik in het Natuurhistorisch Museum in Enschede massa's tijdschriften verstouwd en ook de KNNV-reeks 'Twente-natuurhistorisch', waarin Agsteribbe en Groenhuijzen schreven over de Twentse mosflora. Daarin viel onder meer de naam *Breidleria arcuata*, een mos dat nu leemklauwtjesmos heet en dat ooit op vier plekken in Twente gevonden maar zeer zeldzaam geworden was. Datzelfde mos, dat inmiddels naar de naam *Hypnum pratense* (tegenwoordig *Calliergonella lindbergii*) luisterde, bleek voor te komen in een leemgroeve bij Losser waar ik mijn eerste reeks opnamen had gemaakt! Destijds woonde ik in Amsterdam, waar ik lid werd van de BLWG en de mossenavonden onder leiding van genoemde Sam Groenhuijzen bezocht. Door een combinatie van verziendheid en chronische hoofdpijn heb ik echter nooit met een microscoop overweg gekund en ben daardoor altijd van anderen afhankelijk gebleven. Leo Jalink heeft dat in *Coolia* treffend onder woorden gebracht: Eddy verzamelt en zijn slaven werken uit, dit als waarschuwing voor wie met me op excursie gaat. Het kwam goed uit dat de voorjaarsexcursie in 1976 naar Twente ging, waar het bijzondere klauwtjesmos werd gevalideerd. Ik heb de mossen per biotoop geleerd, onder vermindering van ruderaal plekken, wat de opties aanmerkelijk inperkte. Ben Kruijsen leerde me de zoekbeelden van mossen in de duinen, speciaal de rijke bryoflora van noordhellingen en

de epifyten op vlieren. Van het Hoogheemraadschap van Rijnland kreeg ik een vergunning om de onvergetelijke vlierbosjes in de zeereep af te struinen. Later vertelde Jan Barkman doodleuk dat hij die voor zijn proefschrift clandestien had bezocht... Toen ik een monstertje *Cryphaea* ter controle aan Dries Touw voorlegde, kreeg ik een berisping: waarom zoveel verzameld? Eén stengeltje was meer dan genoeg geweest! Maar al snel hanteerde ik de regel dat als ik geen *Cryphaea* had gevonden, het vlierbos nog niet goed genoeg doorzocht was.

In artikelen beschrijf je vaak uitgebreid het leven en werk van historische figuren uit de botanie. Met welke beroemde botanicus van weleer voel jij je het meest verwant?

Als ik die microscoop even buiten beschouwing laat, noem ik zonder aarzeling Jean Lambert Franquinet (1788 – 1871/72) over wie ik samen met Rienk-Jan Bijlsma en Henk Siebel in *Buxbaumiella* heb geschreven. Mijn fidele collega Rienk-Jan had me op de Sint-Jansberg aangestoken met het virus van *Ditrichum pallidum*, het mos dat de 20ste eeuw oversloeg om zich kort na 2000 doodleuk weer op oude plekken uit de 19de eeuw te vertonen. De oudste vondst was door Franquinet in het Savelsbos gedaan. Rienk-Jan en ik hadden voor een boekje over het nieuwe Biesbosch-bos een publicatieprijs gekregen van Henk Siepel, en die hebben we besteed aan het terugvinden van *Ditrichum pallidum* in het Savelsbos. Bij de twintigste wortelkruit was het eindelijk raak, de voorgaande waren door robuuste, triviale soorten overwoekerd. Rienk-Jan ontdekte 'm, identificeerde ook *Pleuroidium acuminatum* en *Pohlia lutescens*, en ik bakte er een opname van, die uitmondde in de beschrijving van het *Pleuroidium acuminati-Ditrichetum pallidi* in Klaas van Dorts zesde deel van *De Vegetatie van Nederland*. Om op Franquinet terug te komen: hij probeerde dwarsverbanden te leggen, zowel tussen groepen organismen als tussen mensen van dichtbij en verder weg, en dat spreekt me aan.

Wat is je favoriete soort en waarom?

Rozetmos, *Rhodobryum roseum*: elders in dit nummer is te lezen dat ik met die soort heel wat heb afgeworsteld. Het zoekbeeld van dit prachtmos heb ik stellig van Ben Kruijsen geleerd, in elk geval hebben we samen opnamen met rozetmos gemaakt in de kopjesduinen bij Castricum, een van de twee duingebieden waar de ook zo mooie *Frullania tamarisci* tapijtjes op de bodem maakt. Eerder zou ik mogelijk *Entodon concinnus* hebben genoemd, maar die komt bij de volgende vraag ter sprake.

Aan wie geef je het woord in het volgende interview? En waarom?

De volgende keer mag van mij Rick Verrijt zijn zegje doen. Dat komt voort uit mijn overtuiging dat de kern van het leven is om het stokje door te geven aan een volgende generatie. Rick is boswachter van Staatsbosbeheer in Noord-Brabant en lid van de Eindhovense mossenwerkgroep. Ik ben blij dat er jonge, aanstormende boswachters zijn die ondanks alle administratieve en beleidsmatige druk hun interesse niet verzaken en naar nieuwe kennis op jacht blijven. Eind vorig jaar liet ik Rick *Entodon concinnus* zien in de Oeffelter Meent. Binnen enkele minuten had hij in de buurt een rijkere plek ontdekt!